"Nu te închina până nu știi cine este sfântul"
(Proverb românesc)

credință iubire speranță
LUMEA SATELOR

ANUL II,
Nr. 13
noiembrie
1995
4 pag. - 100 lei

PUBLICAȚIE PENTRU CEI CE MUNCESC, DAR ȘI GÂNDESC

SATUL DE IERI, SATUL DE AZI...

Desigur, problema țărănească rămâne una dintre problemele majore ale României de azi. Ea nu mai poate fi însă pusă în termenii de altădată, pentru că atât satul cât și țăranul s-au modificat profund, sub influența noilor realități. Și nu este vorba doar de trecerea prin 50 de ani de comunism, ci de întreaga presiune a modernității, ale cărei consecințe s-au făcut simțite și asupra vieții rurale din țările pe unde tăvălugul roșu nu a trecut. Lumea modernă a dizolvat treptat viața tradițională; e inutil să ne întrebăm dacă asta e bine sau rău; oricum ar fi, avem de-a face cu un fapt obiectiv, pe care nu-l mai putem trece cu vederea. Țăranul trebuie să-și regăsească echilibrul existențial și social pe acest fond nou, ce-i solicită și o nouă înțelepciune. El trebuie să încerce a se adapta noilor condiții, dar a-și păstra și anumite valori proprii, folositoare atât lui cât și țării. În absența acestor valori proprii, el riscă să-și piardă identitatea istorică și să devină o victimă foarte vulnerabilă a lumii noi.

Ceea ce nu mai poate păstra țăranul sunt formele vieții materiale din trecut, iremediabil depășite astăzi. El trebuie să învețe a trăi și a lucra altfel decât odinioară, însușindu-și treptat instrumentele civilizației contemporane, singurele ce-i pot asigura o existență decentă și-l pot conecta funcțional la noua societate. Este vorba, dincolo de orice nostalgie, de un compromis realist cu linia generală a civilizației actuale: nu unul de natură sufletească, ci unul de natură practică. Asta cu o singură condiție principială: nu civilizația să se în-stăpânească asupra omului, ci omul să se în-stăpânească asupra civilizației. Altfel spus, să nu devenim robi ai formelor civilizației, ci să știm a ne sluji liber de ele, ca de niște mijloace care nu trebuie să devină scopuri. Așa cum nu trăim ca să mâncăm, ci mâncăm ca să trăim, tot așa nu trăim ca să acumulăm mijloace, ci folosim mijloacele ca să trăim mai decent. Fără această dreaptă măsură, riscăm să ne înecăm într-o materialitate abrutizantă, la fel de periculoasă ca și îndobitocirea de tip comunist. Ceea ce poate și trebuie să păstreze țăranul din "zestrea" de altădată sunt anumite temelii moral-spirituale: frica de Dumnezeu, bunul simț, măsura în toate și vrednicia. Acestea sunt bunuri care nu se perimează. Dacă el va avea înțelepciunea de a uni formele materiale ale modernității cu valorile sufletești ale tradiției, va redeveni un tip uman redutabil și va putea constitui o nouă bază de regenerare națională. Și lucrul este cu putință, căci nu există contradicție obiectivă între "civilizație" și "omenie", ci doar piedici subiective, ce trebuie conștientizate și înfrânte. Trebuie să ne luptăm deopotrivă cu vremurile și cu noi înșine. De vom triumfa în ambele privințe, vom fi bineplăcuți și lui Dumnezeu și oamenilor. Și se va putea spune că n-am făcut degeaba umbră pământului...

Concluzia?

Trăim vremuri de răscruce și de primenire, în care nu depinde decât de fiecare țăran în parte ca satul românesc de mâine să devină o mândrie națională sau o ladă de gunoi a istoriei. Țărănimea trebuie să-și asume responsabilitatea propriului destin, spre binele ei și al țării.

RĂZVAN CODRESCU

Arhanghelul MIHAIL

ÎN MUNȚII APUSENI

MOTTO: Atunci Iuda, cel ce l-a vândut (pe Iisus), văzând că a fost osândit la moarte, s-a căit și a adus înapoi arhiereilor și bătrânilor cei treizeci de arginți. Zicând: Greșit-am de am vândut sânge nevinovat. Ei răspunseră; Ce ne privește pe noi? Tu vei vedea. Ci el, aruncând arginții în templu, a plecat. Apoi s-a dus și s-a spânzurat.
Matei 27; 3-5

După alegerile de la sfârșitul anului 1946, a fost limpede pentru oricine, că România a fost abandonată comunismului. Dar cei ce luptaseră pe frontul de răsărit, până la Stalingrad și pe cel de apus, până în munții Tatra, cei ce suportaseră toate greutățile și încleștarea fronturilor, nu puteau înțelege să-și lase țara în mâinile ocupantului și slugilor lui, fără luptă, oricât de inegale erau forțele. După ce, timp de patru ani deprinseseră folosirea armelor, luptând pe pământuri străine, când venise vremea să-și apere cu ele vatra și neamul, să nu o facă? Rididcarea luptătorilor a fost spontană.

În planul de rezistență armată, alcătuit de comandamentul militar al opoziției anticomuniste, încă din anul 1947, Munții Apuseni aveau un rol important, de redută. Se preconiza o reeditare a strategiei de luptă a lui Avram Iancu, din 1848. Astfel toate intrările în munți trebuiau blocate, grupuri de luptători trebuiau să închidă drumul dușmanului. În regiunea Galda și a Cricăului misiunea de organizare o aveau

(continuare în pag.3)

ION GAVRILĂ

UN MARE ROMÂN PE PATUL DE SUFERINȚĂ

În ultima vreme, lumea românească trăieşte un sentiment de profundă nelinişte după aflarea ştirii că domnul Corneliu Coposu a fost spitalizat în urma agravării unei vechi suferinţe.

De altfel preşedintele P.N.Ţ.C.D., senatorul Corneliu Coposu este parcă predestinat suferinţei. După ce timp de 17 ani a cunoscut ororile temniţelor comuniste devenind un adevărat simbol al rezistenţei şi demnităţii româneşti, după ce alţi 25 de ani a trăit în marginea societăţii asistând neputincios la degradarea morală şi la mizeria materială a ţării sale, şi după ce alţi aproape şase ani a suferit alături de noi toţi pentru neîmplinirile unei perioade de tranziţie care

parcă nu duce nicăieri, iată-l acum în faţa unei altfel de suferinţe cauzate de o boală necruţătoare care l-a pus la grea încercare în ultimii ani. Boala şi suferinţa sa nu-i lasă indiferenţi nici chiar pe adversarii săi politici cei care doar cu câţiva ani în urmă îl denigrau prezentându-l societăţii româneşti ca pe un duşman înrăit care "*nu a mâncat salam cu soia*" şi care urmărea să vândă ţara străinilor. Între timp însă întreaga societate românească s-a convins că domnul Coposu este una dintre puţinele personalităţi credibile ale lumii politice româneşti.

Original de pe meleagurile Sălajului, l-a avut ca mentor pe Iuliu Maniu în preajma căruia s-a format ca om politic. Din păcate însă nu şi-a însuşit numai crezul politic al acestui mare român, ci i-a împărtăşit şi destinul. A supravieţuit însă tuturor încercărilor suferite în temniţele comuniste pentru a depune mărturie şi pentru a duce mai departe idealurile ilustrului său înaintaş.

Să ne rugăm pentru alinarea suferinţelor şi pentru însănătoşirea sa.

Redacţia

BELŞUG

El, singuratic, duce către cer
Brazda pornită-n ţară, de la vatră.
Când îi priveşti împiedecaţi în fier,
Par, el de bronz, şi vitele-i de piatră.

Grâu, popuşoi, săcară, mei şi orz,
Nici o sămânţă n-are să se piardă.
Săcurea plugului, când s-a întors,
Rămâne-o clipă-n soare ca să ardă.

Ager, oţelul rupe de la fund
Pământul greu, muncit cu duşmănie
Şi cu nădejde, până ce, rotund,
Luna-şi aşază ciobul pe moşie.

Din plopul negru, răzimat în aer,
Noaptea, pe şesuri, se desface lină,
La nesfârşit, ca dintr-un vârf de caier,
Urzit cu fire de lumină.

E o tăcere de-nceput de leat.
Tu nu-ţi întorci privirile-napoi.
Căci Dumnezeu, păşind apropiat,
Îi vezi lăsată umbra printre boi.

TUDOR ARGHEZI

REGINA ANA LA MEDIAŞ

"La 18 septembrie 1923, s-a născut la Paris, Ana, Fiica Prinţului Rene de Bourbon-Parma şi a Principesei Margareta de Danemarca". Aşa începe scurta prezentare ce-o face Majestăţii Sale Regina Ana, modestul pliant tipărit cu ocazia vizitei ce-a făcut-o în ţară.

Căsătorindu-se, la 10 iunie 1948, cu regele Mihai I, aflat în exil, a devenit, şi ea regină (exilată). Dar regele fiind al ţării româneşti, şi multe petrecându-se ca-n basmele românilor, datorită unor balauri groaznici ca : Ialta, Malta şi alţii cu nume neştiute încă, regina n-a putut să-şi vadă ţara şi supuşii vreme de peste patruzeci de ani.

În cele din urmă, îngăduindu-i-se să facă o vizită, între 10 şi 22 octombrie, anul acesta, a străbătut traseul stabilit, descoperind, la fiecare pas, cu uimire şi emoţie, frumuseţile ţării şi ale poporului a cărei regină este, de atâta amar de vreme, fără să-l fi cunoscut.

În municipiul Mediaş a sosit în ziua de 17 octombrie, la ora prevăzută în program, (punctualitatea este politeţea regilor) şi a fost întâmpinată, în piaţa primăriei, de o mulţime aproximativ egală, ca număr, cu cea pe care reuşea s-o adune, la ocazii festive, şi trecutul regim - bineînţeles cu metodele ce-i erau specifice. Diferenţa, evidentă, constă în calitatea participanţilor. Toţi cei veniţi să o întâmpine, sau numai să o zărească, împinşi doar de curiozitate, sau dintr-un rest de respect şi dragoste au rămas uimiţi văzând-o pe regină înconjurată de mulţime, strângând mâini, răspunzând la întrebări, îmbrăţişând necunoscuţi. Ce vedeau cei adunaţi în faţa primăriei din Mediaş contrazicea tot ce li se spusese la şcoală despre regi căci regina ce-o aveau în faţa ochilor era o femeie în etate, emoţionată, modestă... Cei mai mulţi, în mod reflex, au comparat-o cu altă femeie, "savanta de renume mondial" şi stăteau muţi de uimire. O persoană plină de bunăvoinţă şi politeţe în izbitor contrast cu mârlănia guvernanţilor de care, toată viaţa, au avut parte şi la vechii dar mai ales la noii, comunişti recondiţionaţi.

Ce-a simţit regina? A spus-o la plecare pe aeroport: "În acest pelerinaj, am simţit şi înţeles ce înseamnă sufletul românesc, de care regele mi-a vorbit totdeauna". (România liberă, 24 octombrie 1995).

Dar regelui Mihai, născut şi crescut pe acest pământ, nu i se îngăduie să-şi revadă ţara. Guvernanţii, consolidaţi după aproape şase ani de domnie, neavând de ce să se teamă, nu văd ce alt motiv pot să aibă să persiste în interzicere decât păstrarea tradiţiei de stupiditate, de ridicol cu orice preţ, începută de "primul preşedinte cu sceptru", cum l-a numit Salvator Dali pe Nicolae Ceauşescu şi continuată cu succes de Ioan Vodă cel Rînjit, cum îl numeşte C.V. Tudor pe dl. Iliescu. E şi acesta un

mod, se pare eficient, de a face propagandă pentru ideea monarhică.

Trecerea, doar pentru o oră, prin oraşul Mediaş a Reginei Ana, a fost ca o adiere. Una răscolitoare: de speranţă, de dor de normalitate, de... Ne-a adus aminte de multele virtuţi trecute şi pierdute: de statornicia în credinţă, de modestie, de bunul-simţ românesc de altă dată.

Îţi mulţumim Majestate, că ni le-ai amintit.

Constantin IORGULESCU

DESPRE ÎMPLINIREA SAU NEÎMPLINIREA FĂGĂDUINȚELOR

În toate marile momente ale istoriei românilor din ultimul veac și jumătate, soarta țăranului și a statului s-a aflat în centrul preocupărilor oamenilor politici care au condus destinele neamului românesc. Chiar dacă și înainte de instaurarea regimului comunist au fost cazuri în care unii politicieni au făcut promisiuni înșelătoare, iar în lumea satului au existat și stări și situații de nedreptate, făgăduielile făcute de cei aflați la cârma țării și în fruntea poporului s-au împlinit în cea mai mare parte. În acest sens, în România Mică (de după Unirea din 1859), în timpul domniei lui Alexandru Ioan Cuza, a fost realizată prima mare reformă agrară modernă, continuată apoi după cucerirea Independenței, în vremea Regelui Carol I. Pe această cale a reformelor au fost împlinite speranțele și așteptările țăranilor, ale celor care au prezentat dintotdeauna "talpa țării". Era răsplătită, în acest chip, contribuția acestora la evenimentele și schimbările înfăptuite la 1848 și 1859, dar, mai ales, era recunoscută jertfa țărănimii în războiul de la 1877/78, când destinul de neatârnare a României a fost sfințit cu sângele legendarilor dorobanți. În timpul războiului pentru Reîntregirea Neamului (1916-1919), în vara marilor bătălii ale anului 1917 de pe aliniamenul din sudul Moldovei, când armata română a apărat cu atâta eroism pământul sfânt al țării, linia frontului a fost inspectată de însuși Regele Ferdinand. Adresându-se oștenilor, țărani în marea lor majoritate, regele i-a încurajat și i-a îmbărbătat, făcându-le totodată promisiunea că, după război, monarhul se va implica cu întreaga lui putere, atât cât îi permitea Constituția, în înfăptuirea unei reforme radicale. Și Regele Ferdinand s-a ținut de cuvânt. Prin "Legea pentru definitivarea reformei agrare" (1921), țărănimea din România a intrat în răspândirea a peste șase milioane de hectare de pământ. Măsura a rezolvat cea mai mare parte a problemelor satului și ale lumii românești în totalitatea ei. Așa se face că, în perioada dintre cele două războaie mondiale, România continuă să fie și să rămână unul dintre cei mai mari furnizori de grâne și produse agro-alimentare, nu numai de pe piața europeană, ci din întreaga lume. Dar au venit vremurile de după al doilea război mondial, și cu ele odată, bolșevizarea României. Toți năvălitorii și cuceritorii, din toate veacurile de dinaintea sovietizării și comunizării, s-au mulțumit cu bogățiile și roadele pământului românesc. Numai puterea comunistă a vrut tot: și averea și sufletul celor cuceriți. În acest mod, țăranul român a fost tâlhărit nu numai de moșia clădită cu trudă, prin jertfă de sânge și consfințită prin legi garantate de monarhi constituționali, ce domneau "prin grația lui Dumnezeu și voință națională", dar aceluiași țăran i s-a dărâmat și satul, în același timp cu încercarea satanică de distrugere a moștenirii celei mai de preț: credința strămoșească tradițiile și obiceiurile. Noii "stăpâni roșii" făgăduiau tuturor belșugul și egalitatea unei lumi a dreptății comuniste, cum n-a mai fost nicicând. Dar, curând, locul unei existențe firești și al unui trai îmbelșugat a fost luat doar de făgăduieli amăgitoare, repetate timp, de o jumătate de veac, dar niciodată împlinite. Starea de azi a lumii românești, cu sărăcie, corupție, haos și mult gol sufletesc, este rezultatul a cincizeci de ani de promisiuni mincinoase. Aducător de bunăstare și bucurie nu mai este nici măcar belșugul roadelor ogoarelor în această lume nedrept așezată și necinstit condusă! Ca la noi la nimenea: bogăția recoltelor acestui an s-a transformat în paguba lucrătorilor brazdei! Dacă n-a fost valorificat ceea ce s-a produs, cine mai poate avea curajul și puterea financiară să mai pregătească recoltele viitoare? Curând se împlinesc șase ani de la evenimentele din decembrie 1989, ani ce se adaugă la ceilalți din jumătatea de veac de făgăduieli mincinoase, niciodată împlinite. Acești ultimi ani vin să confirme și să întărească încă o dată adevărul că niciodată comuniștii nu se țin de cuvânt. Ei nu-și onorează "angajamentele", iar domnia lor nu se poate menține decât asupra unei lumi sărace, ținute în permanentă mizerie și amăgite necontenit cu viclenie și mereu neîmplinite promisiuni.

Cum de se mai găsesc oare naivi care să le dea crezare?!

Nicolae POP

(urmare din pag.1)

ÎN MUNȚII APUSENI

maiorul Dabija și studentul Popa Ștefan. Ei pregăteau amplasamentele pentru retragerea luptătorilor în munți. Dar comuniștii le-au luat-o înainte. În mai 1948, în urma arestărilor masive de studenți, muncitori și intelectuali, numai o mică parte din cei angajați în rezistență au reușit să mai ajungă în munți.

Începând din toamnă, în mai multe puncte din pădurile regiunii s-au dat lupte. Grupuri organizate de studenți, ofițeri din armata română și mulți țărani din regiune controlau teritoriul. În decursul iernii 1948-1949 au fost mai multe ciocniri în păduri, unele dintre ele de mai mare amploare. Știm puține amănunte despre aceste ciocniri, fiindcă toți participanții au fost, fie atunci, fie mai târziu, rând pe rând uciși. Securitatea de abia spre primăvara anului următor, s-a hotărât să acționeze cu forțe mari. Aceste forțe înconjoară pădurea Gogoloaia, de la Cricău, unde se afla întregul grup, pentru a-l lichida. Luptătorii reușesc să-i respingă și să iasă din încercuire fără pierderi. Apoi, schimbând tactica, se împart în grupe mici, adăpostindu-se în satele și pădurile din regiune, așteptând să înfrunzească pădurea.

Dar ceea ce n-a reușit să facă Securitatea, în luptă deschisă, cu trupele ei, au reușit cu ajutorul unui trădător, *o Iudă*, infiltrat în rândurile luptătorilor. Numele lui blestemat este Emil Oniga, fost ofițer în armata română. Acesta transmitea securității locul unde, se aflau și punctele spre care se deplasau luptătorii. Te poți lupta cu companii, cu regimente de dușmani, dar nu te poți lupta cu vânzătorul perfid de lângă tine!

Datorită datelor furnizate de informator, Securitatea știe unde și când să lovească. Și rând pe rând vitejii cad prin trădare: unii mor în luptă, alții, răniți, sunt prinși și schingiuiți, după care sunt uciși la Securitate sau în închisori.

În marginea satului Mesentea, în casa unei femei neînfricate, erau adăpostiți doi luptători: Mîrza Traian, din satul Galtiu și Gligor Traian din satul Livezile, de lângă Aiud, ambii feciori de 22 și 24 de ani. Înconjurați, se apără o zi întreagă împotriva Securității, trăgând din casă, din pod, din pivniță. Ultimele două cartușe le-au păstrat pentru ei. Era ziua de 9 martie 1948.

Studenții Popa Ștefan, feciorul preotului din Decea, Nicu Moldovan din Teiuș și învățătorul Pascu Cornel din Benic, după ce scapă dintr-o încercuire cad în luptă în 8 martie 1949, în pădurea Cricăului. Maiorul Dabija, rănit foarte grav, cade în mâna Securității. Este condamnat la moarte și executat la Sibiu.

Țăranii Pascu Petru și Pascu Gheorghe din Benic sunt condamnați la mulți ani de închisoare. Ei vor fi uciși: primul în temnița de la Gherla, cel de-al doilea la Poarta Albă.

Bolfea Ion, țăran din Intregalde are aceeași soartă. Este condamnat la moarte și executat împreună cu maiorul Dabija. Țăranii Picoș Florian de 45 de ani, Olteanu Emil de 24 de ani și Dalea Emil de 25 de ani, toți din Galda de Jos sunt condamnați la câte 20 de ani închisoare. Vor fi însă asasinați repede în condiții necunoscute.

Mihălțan Traian din satul Coșlar, de 33 de ani, maistru la Cugir, după mai multe peripeții, ajunge și luptă alături de maiorul Dabija. Este capturat în condiții necunoscute, condamnat la moarte și executat.

Cunțan Ieronim, țăran din Coșlar, se îmbolnăvește grav în munți. Neputându-i-se acorda îngrijiri medicale este transportat la un frate al său în satul Coșlar. Moare curând și familia îl îngroapă pe ascuns în grădina casei.

Mulți din cei care au participat la reprimarea sângeroasă a luptătorilor pentru eliberarea neamului de sub jugul comunist, din cei care au comis cu mâna lor crime odioase, continuă să trăiască în deplină libertate la cinci ani de la Revoluția ce s-a proclamat anticomunistă, bucurându-se de condiții de viață mult superioare în raport de condițiile de viață ale omului cinstit. Că ei vor da socoteală de faptele lor înaintea lui Dumnezeu, de la a cărui dreaptă judecată nu se poate sustrage nimeni, asta o știm. Unii dintre ei au început de pe acum să prezinte semnele decreptitudinii, să poarte vizibil pecetea blestemului, să se îndrepte către animalitatea de care numai ei erau în stare. Societatea nu ar trebui însă să se mulțumească, urmărindu-le pasivă procesul de descompunere morală. Ei ar trebui aduși în fața instanțelor de judecată, nu pentru a fi condamnați, ci pentru a mărturisi unele taine pe care avem dreptul și datoria să le aflăm. Cei ce mai trăiesc din torționari sunt cei care cunosc locurile unde sunt îngropați atâția dintre eroii neamului ce se odihnesc în pământ, fără mormânt și fără cruce.

ÎNDRUMAR POLITIC

Gabriel CONSTANTINESCU

FERIȚI-VĂ DE PROFEȚI MINCINOȘI, CARE VIN LA VOI ÎN HAINE DE OI, IAR PE DINLĂUNTRU SUNT LUPI RĂPITORI.

MATEI 7; 15

CU GÂNDUL LA VIITOARELE ALEGERI

După aproape o jumătate de veac de dictatură comunistă, răstimp în care o clasă de profitori aduși la conducerea României de tancurile Rusiei comuniste a ruinat țara și a transformat în robi întreaga populație, revoluția din Decembrie '89 a adus o licărire de speranță în sufletele mohorâte ale oamenilor. Deși nu s-a produs schimbarea pe care am dorit-o - înlăturarea comunismului pentru totdeauna de pe meleagurile românești -totuși ni s-a oferit posibilitatea, ca folosind libertatea de a ne alege conducătorii, să-i înlăturăm de la conducerea țării pe comuniștii, în frunte cu Ion Iliescu, care, profitând de situația tulbure din zilele revoluției, au pus mâna pe puterea politică, putere pe care o dețin până în ziua de astăzi.

De situația nenorocită în care se găsește țara suntem însă vinovați cu toții. De două ori am avut prilejul, la alegerile din mai 1990 și la cele din septembrie 1992, să-i înlăturăm de la cârma țării, atât pe președintele Ion Iliescu, cât și pe comuniștii din jurul lui, dar n-am făcut-o. Și nu am făcut-o, pentru că cei care s-au prezentat la urnele de votare la ultimele două alegeri prezidențiale și parlamentare nu au fost oameni liberi în întreg înțelesul cuvântului, ci oameni cu sufletele schilodite de teroarea comunistă.

vremea trădărilor

Nu este bine și drept să uităm că cei care în anii de după 23 August 1944 s-au opus instaurării puterii comuniste, au fost fie lichidați fizic, fie asvârliți în temnițe sau în lagăre de muncă forțată, de unde, dacă s-au mai întors cu viață, au intrat în "**marea pușcărie**", așa cum devenise România comunistă. Cei care au scăpat cu viață din prigoană, au învățat să tacă și să se supună, cu frica în oase, stăpânilor comuniști și uneltelor lor. Căci am greși dacă nu am spune cu voce tare că instalarea și consolidarea puterii comuniste a fost cu putință numai cu sprijinul unor "*iude*" care s-au pus în slujba străinilor.

Niciodată nu a fost mai adevărată fabula "*toporul și pădurea*" care se învăța pe vremuri la școala primară. Cât timp toporul nu a avut coadă, pădurea nu a fost în primejdie și nu s-a temut de el; când însă s-a găsit un ciot trădător care să-i servească drept coadă, prăpădul s-a întins peste pădure. Să nu uităm că la 23 August 1944, data la care țara a fost predată hoardelor năvălitoare de la Răsărit, Partidul Comunist Român nu număra decât 800 de membrii, trei sferturi dintre ei fiind veneticí, străini de neam și fără Dumnezeu. Apoi a urmat valul trădărilor. Întrezărind avantajele pe care le pot avea, drojdia orașelor și satelor a dat buzna, alăturându-se celor care puseseră stăpânire pe țară. Așa cum Iuda l-a vândut pe Domnul Iisus Hristos pentru treizeci de arginți, tot astfel și "*uneltele*" din mijlocul nostru nu au pregetat să-și vândă semenii pentru a se bucura de prețul de sânge al vânzătorilor. Nu cred că este așezare românească în care să nu fi rămas întipărit în amintirile celor vârstnici numele celor care au deschis poarta ticăloșiilor, a vânzării de frate, de neam și de țară.

Și răul s-a întins ca o pecingine. Să se fi uitat oare că securiștii care ne urmăreau orice mișcare erau frați de-ai noștri, români? Nu se mai știe că secretarii de partid și activiștii care au făcut colectivizarea erau români, că milițienii care ne spionau fiecare pas și ne aruncau în pușcărie dacă ne luam, din munca noastră, un kilogram de cartofi erau români? S-a uitat oare că, încetul cu încetul, străinii care au pus în funcțiune sistemul criminal care s-a chemat comunismul, s-au putut da deoparte, frecându-și cu satisfacție mâinile, deoarece slugile lor, români, făceau treaba pe care ar fi trebuit ei să o facă, la fel de bine, dacă nu și mai bine decât o făcuseră ei?

vremea resemnării

Un timp românii au sperat. Nu au bănuit că cei pentru care făcuseră actul de la 23 August 1944, puterile apusene - americanii și englezii - ne vânduseră comuniștilor în târgul murdar încheiat la Yalta. Cu urechea aplecată la aparatul de radio, ascultând în taină emisiunile "*Europei Libere*", mai toată suflarea românească îi aștepta pe americani să vină să-i scape de ororile comunismului. Încheierea colectivizării agriculturii în primăvara anului 1962 a fost poate cel mai convingător semnal că așteptările și speranțele într-o salvare venită din afară erau amăgiri deșarte. A urmat apoi, după moartea lui Gheorghiu-Dej, înscăunarea lui Nicolae Ceaușescu ca stăpân al României. Primirile cu adevărat regești de care s-a bucurat în toate capitalele apusene i-a convins pe cei care mai sperau într-un ajutor din Apus că România a fost definitiv abandonată în ghearele comunismului.

Încetul cu încetul, pentru a putea trăi cât de cât omenește, mulți au renunțat la principii și s-au supus vremurilor. În 1944 nu erau nici 800 de membrii de partid. În 1972, Partidul Comunist Român număra 2.230.000 de membri. Dacă la început, doar drojdia societății românești s-a înghesuit la porțile partidului, acum, din ce în ce mai mulți oameni fără păcate și gânduri rele au făcut pasul, intrând în rândurile comuniștilor. Această infuzie de oameni cinstiți nu a însemnat că partidul s-a schimbat după chipul și asemănarea lor, ci dimpotrivă. Oricărui din aceste milioane de purtători de carnete roșii dacă i se cerea să fie ticălos cu semenii săi, nu putea să refuze decât cu prețul unor grele consecințe. Și nu puțini au fost aceia cărora li s-a cerut să săvârșească fapte care le-au împovărat dureros conștiința.

Și lucrurile nu s-au oprit aici. În Decembrie '89, când s-a produs răsturnarea lui Nicolae Ceaușescu, locul lui fiind luat de Ioan Iliescu, numărul membrilor PCR se ridica la aproape 4 milioane. O cifră cutremurătoare care explică în bună măsură situația în care se găsește România astăzi.

vremea minciunilor

Rezultatul evenimentelor din Decembrie '89, în care au fost uciși peste o mie de oameni, nu a fost nici pe departe ceea ce își dorea țara: **sfârșitul comunismului.** Acum știm bine ce s-a întâmplat în realitate în acele zile în care asistam cu sufletul la gură la o revoluție transmisă ca o piesă de teatru la televizor. Un conflict între două clanuri comuniste, clanul Ceaușescu și clanul Iliescu. A ieșit învingător clanul Iliescu și așa cum se petrec lucrurile și în alte părți din lume unde se dau lupte pentru putere, învingătorul și-a lichidat adversarul. Ceea ce s-a numit procesul soților Ceaușescu și executarea lor în numele unei sentințe judecătorești a fost de fapt un asasinat murdar de care adevărații luptători anticomuniști au toate motivele să se rușineze.

După lichidarea soților Ceaușescu, pentru a ascunde Occidentului adevărata situație din România, fruntașii comuniști din jurul lui Ion Iliescu s-au declarat peste noapte democrați și au întemeiat mai întâi un așa zis **Front al Salvării Naționale** și apoi mai multe partide politice cu denumiri care mai de care mai atrăgătoare, dar care nu erau în realitate decât un paravan în spatele căruia se ascundea **Partidul Comunist**. Așa s-au născut **Partidul Democrației Sociale din România** (PDSR), **Partidul Socialist al Muncii** (PSM), **Partidul România Mare** (PRM) și **Partidul de Unitate Națională Română** (PUNR).

Pentru a cunoaște adevărata față a acestor partide politice care nu mai contenesc, îndeosebi prin televiziune să-și facă reclamă, recomandându-se ca salvatoarele României, este bine să întrebați cine le sunt conducătorii, dar mai ales ce au fost înainte de Decembrie '89. Cine a fost Ion Iliescu înainte de a deveni democrat? Cine a fost C. Vadim Tudor înainte de a deveni luptător înfocat pentru România Mare? Cine a fost Ghe. Funar înainte de a descoperi primejdia ungurească? Cine au fost Ilie Verdeț și Adrian Păunescu înainte de a se zdrobi pentru soarta oamenilor nevoiași? Toți au fost slugoii Partidului Comunist și, alături de marii ticăloși pe care i-au slujit cu credință, au contribuit la actualul dezastru al țării.

Și, la fel ca în trecut, când mânuiau minciuna cu nerușinare, spunându-ne că mizeria din regimul comunist în care trăiam este raiul pe pământ, tot astfel și astăzi principala lor armă este minciuna. Ei mint, mint, mint cu nerușinare, și, din păcate, mulți români îi cred.

vremea limpezirii

Timp de șase ani, românii au fost mințiți și înșelați de cei care au luat conducerea țării în Decembrie '89. Un răstimp suficient pentru ca și cetățeanul cel mai slab de minte să-și dea seama ce ne așteaptă, atât pe noi, cât și pe copiii noștri dacă actualul regim, se va menține la cârma țării și după alegerile din anul viitor. Dacă îl vom realege pe Ion Iliescu și ceata de nomenclaturiști comuniști din jurul său, atunci ne merităm soarta cu vârf și îndesat. Să nădăjduim însă că Dumnezeu nu a luat mințile românilor și la viitoarele alegeri vor ști care este calea cea dreaptă, punând capăt unei domnii care a fost atât spre paguba țării cât și a neamului.

EDITURA "PUNCTE CARDINALE"
B.R.D. Sucursala SIBIU
Cont nr. 4072996517509

Colegiul redacțional: Gabriel CONSTANTINESCU, redactor - șef;
Ion Gavrilă Ogoranul, Răzvan Codrescu,
Demostene Andronescu, Constantin Iorgulescu
Ioan NISTOR - secretar de redacție
Marilena CĂBAȘ - corector
2400 SIBIU - Calea Dumbrăvii nr. 109
Telefon 069/422536

Tehnoredactare computerizată "PUNCTE CARDINALE"
Masib S.R.L Printing Company